

A dark, gothic-themed collage featuring a bird skull, a crown, antlers, and roses. The background is black with various elements scattered across it. In the top left, there is a bird skull. In the center, a crown with dark stones and diamonds is suspended by thin lines. In the bottom left, there are antlers and a ribcage. In the bottom right, there are more antlers and roses. The text is overlaid in the center.

Dark Romance
CHILADNÝ
král

M. V. Žilová

VAROVÁNÍ

Tato fantasy dark romance není vhodná pro citlivé jedince a čtenáře mladší 18 let. Obsahuje: Detailní erotické scény, zvrácené pasáže, násilí, vraždy a další.

CHLADNÝ KRÁL

© M. V. JÍROVÁ

DARKKING

České Budějovice, 2025
Nakladatelství DarkKing
© DarkKing, 2025

Vydalo v roce 2025 nakladatelství DarkKing.
V. Volfa 1301/15, 37005 České Budějovice.
Instagram: DarkKing-nakladatelstvi
Email: DarkKing-nakladatelstvi.cz

Vydání první (3 upravené vydání)
Jako celkově 4 elektronickou publikaci v edici
DarkKing.

Obálka – návrh a zpracování - © Michala Mynářová

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této publikace nesmí
být rozšiřována ani kopírována bez písemného souhlasu
nakladatele či autora.

ISBN 978-80-909450-0-5 (PDF)
ISBN 978-80-909450-1-2 (ePub)
ISBN 978-80-909450-2-9 (Mobi)

CHLADNÝ KRÁL

Je to dlouho, co se na naši zemi přihnala válka. Krutá a nemilosrdná zabíjela po tisících nevinné lidi, kteří se i se svými vymoženostmi v roce 2190 nedokázali dobře ubránit. Naše státy měly jednu společnou alianci nazývající se *Aziz*, která je měla chránit. Jenže pod tvrdými útoky nelítostného vůdce Razena, se vzdával jeden stát po druhém a *Aziz* se pomalu rozpadala. Zdálo se, že jsou naše osudy sečteny, než se objevil Krenus.

Nikdo netušil, kde se vzal ani nic o jeho původu, ale situace byla natolik vážná, že když nabídl alianci svou pomoc, byla přinucena s jeho podmínkami souhlasit. A cena za záchranu nebyla zrovna malá. Předložil svůj pečlivě zpracovaný návrh, který sliboval záchranu všech napadených států a ochranu ostatních, když se vzdají svých režimů a zvolí pro všechny zachráněné státy *jediného krále*, a nastolí tím pádem *monarchii*.

Aliance by se poté rozpadla a stala se radou, kde každý člen pochází z jiného státu. Největší moc by zůstávala králi. Rada by se směla pokoušet ovlivňovat jeho názor a dle uvážení krále nabízet různá řešení. Zprvu se aliance zalekla a ponechala si čas na rozmyšlení,

ale nepřítel Razen postupoval rychle a nestál o žádnou spolupráci ani mírové dohody. Chtěl pouze plenit a obsadit všechny dobyté země.

Nakonec byla přinucena aliance, nebo to co z ní zbylo, přistoupit na dohodu, kterou Krenus tak velkoryse nabízel a schovat se pod jeho křídla. Úmluvu podepsalo *patnáct zemí* a jen *dvě* se odvážily nesouhlasit. Krenus vystupoval sebevědomě a dvou zbloudilých oveček si zatím nevšiml. Jakmile byly podepsány všechny potřebné papíry, začal okamžitě jednat.

Do jednoho týdne se objevila v hlavním městě *Costos* ve státě *Cimelian* obrovská armáda perfektně vycvičených vojáků v černé zbroji. Jejich oděv vypadal z části jako brnění a z části jako klasické obleky vojáků. Všichni vojáci měli zakryté tváře speciálními maskami bez obličejů, jen s otvory na oči a ústa. Všichni se pohybovali rychle a ladně, ale bojovali tvrdě a úderně. Žádný z nepřátel, který se s nimi střetl, nepřežil a nikdo nedokázal čelit jejich početní převaze. Bylo jich jako mravenců v mraveništi. Přesouvali se z místa na místo a zahalili ho svou černí a přebarvili rudými barvami. Na každém místě, kde zvítězili, zabodli do země mohutnou černou vlajku se znakem lebky s korunou. Nejspíš se jednalo o jejich národní vlajku, která sama o sobě vyprávěla příběh o jejich tvrdosti.

Netrvalo to ani měsíc a Krenus zneškodnil všechny Razenovy vojáky a z jeho smrti udělal velkolepou podívanou na veřejné popravě.

Tak nás vyrval ze spárů jednoho diktátora, aby se stal sám tím největším diktátorem a absolutním králem našeho nového světa. Bohužel, smlouva, kterou s ním státy uzavřely, byla neprůstředná a poskytovala mu všechny pravomoci a výhody, a tak se z monarchie stal *absolutismus*. Nejprve se nic moc nezměnilo, jenže po pár měsících začal naše město a jeho nové království měnit k obrazu svému. Nechal si zbudovat v hlavním městě Costos obrovský černý hrad a pořádal v něm každý úplněk maškarní bál, na nějž se museli všichni obléct do dobových kostýmů a hrát si na to, že je náš opravdový král. Nikdo se nesměl ani slůvkem zmínit, že jde o frašku pod pohrůžkou smrti.

Mohli jsme se těšit, že jednou zestárne, schvátí ho nějaká nemoc a on zemře, ovšem to by nesmělo ve smlouvě stát: „Král předá vládu svému pokrevnímu dědici, nestanoví-li jinak.“

Byla to stejná past, jako celá jeho pomoc a následné pohlčení našich zbídačených států. Zbylé dva státy, které se nepřidaly, nechával zatím na pokoji, ale bedlivě sledoval každý jejich krok.

Samo sebou i takový krutovládce měl svého právoplatného dědice. *Kardes* byl obrazem svého otce. Už ve svých dvaceti letech byl dostatečně sebevědomý, pyšný a diktoval všem kolem sebe, jak se mají chovat. Výuku náš nový král zanechal. Jak základní, tak i následné vzdělání, jenže i tato oblast prošla značnými změnami. Studovat se směly pouze obory, které byly

králi nějak prospěšné, tudíž jsme se všichni učili různým praktickým řemeslům. Smetánka, která byla nekonečnými studenty, i přestože by žádnou další školu nepotřebovala, se směla zabývat daleko lepšími obory. Jako bylo zdravotnictví, věda a jiné důležité oblasti.

V jednom směru si král Krenus liboval. V dávných dobách poprav, výstražných trestů a ve všem, co souviselo s mocí.

Samozřejmě i tam měl jeho syn a dědic trůnu nemalou protekci. Mohl si dělat, co se mu zlíbí a byl si dobře vědom toho, jaké postavení díky svému královskému otci má. Jednoho dne usedne na trůn a chopí se nově nastolené vlády a pak si nikdo z nás už nevpomene na všechny vymoženky doby, které nám vzal nebo zakázal používat. V mnohém směru jsme začínali od píky a náš král dobře věděl, co dělá.

Všechno to byl perfektně promyšlený tah, jak nás donutit k poslušnosti. Jak zotročit co nejvíce lidí a říkat tomu služba králi. A jak si udržet neomezenou moc dosahující, kam až oko pohlédne.

Kardes měl samozřejmě titul prince a náležitě si svou roli užíval, stejně jako jeho otec pozici krále. Nikdo z nás by nemusel věčně studovat ani se učit starým řemeslům, a už vůbec ne dříť se na polích. Všechno to byl rozmar našeho vychytralého diktátora, nazývajcího se králem. O Kardesově matce se nikdo veřejně nezmiňoval. Šušovalo se ale, že to byla urozená princezna z nějakého starodávného kmene šamanů a mágů a Krenus si ji vzal,

jen pro titul *krále*, jež díky sňatku získal. Nechal ji porodit dítě, svého následníka, a po nějaké době ji vlastnoručně zabil.

Kromě toho, že byl Kardes opředěn děsivým dětstvím, hrůznou minulostí a říkalo se i nadpřirozenými předky, byl také pyšný, panovačný, rozkazovačný a *bohužel i krásný*. Já sama jsem ho tak dokázala jen stěží vnímat. Každý strávený okamžik v jeho daleké či blízké přítomnosti mi zkazil den.

Na rozdíl od mé přítelkyně Kirry, která patřila svým způsobem ke šlechtě, díky svému houževnatému a trochu podlému tatíčkovi, který by prodal vlastní matku, jen aby si zachránil krk a při té příležitosti si třeba i polepšil. Nyní dělal královského rádce a já se s Kirry směla přátelit, jen díky památce na mou matku, do níž byl Kirryn otec tajně zamilovaný. Náš král nikomu nepřikazoval, s kým se kdo smí a nesmí stýkat, na druhou stranu však očekával, že budeme znát své místo a ten, kdo by na to náhodou zapomněl, měl za zády královské černé vojáky, kteří mu to ochotně připomněli.

Další šance za krále Krenuse nebyvaly a stávalo se velice vzácně, že udělil někomu milost – většinou jen pro vlastní prospěch, který mu souzený nabízel.

Kapitola 1

Nauka o králi

„Tak si pospěš, Mesilie!“ popoháněla mě má přítelkyně Kirry, když jsem se loudala na Nauku o králi Krenusovi. Tyhle hodiny nařídil každému ve všech státech naší země. Kromě dvou zbývajících, které mu stále nepodepsaly svou věrnost a nesouhlasily s jeho krutovládou, kterou si na ostatních vynutil. Na začátku jeho vlády měnil zaběhlé zvyklosti pomalu, ale odebíral nám jednu věc po druhé až z našich tradic a zvyků téměř nic nezbylo.

Zprvu jsme nosili své běžné moderní oblečení, odpovídající té době, jenže ani to se novému vládci nezamlouvalo, a tak nakázal, abychom se strojili do prostých téměř dobových šatů, které jsme si museli nechat ušít na své vlastní náklady.

Vrátil nás, „nejen tímto gestem“, téměř do nějakého čtrnáctého století.

Kdo se nepodrobil rozmarům krále, byl bez milosti zabit. Samozřejmě veřejně, aby měla jeho smrt nějaký užitečný efekt. Abychom se báli a neodvážili se projevit nesouhlas.

Nauka o králi byla každý všední den s výjimkou víkendů, kdy jsme směli zůstat doma a připravovat si věci pro práci a prodej na králově *jarmarku Rozmaru*.

Pojmenoval ho tak kvůli rozmanitým věcem, které na něm lidé pro svou obživu prodávali a které pro něj byly pouhý rozmar.

Byl to dobrý přivýdělek, ale i příležitost ukázat, co kdo umí. V čem je jaký člověk či rodina dobrá a jaké ovládá řemeslo. Pokud se králi něco hodilo nebo líbilo, bez pardonu si to vzal, a to i v případě, pokud se jednalo o člověka.

Od chvíle, kdy se stal absolutním králem celé země, si dělal, co chtěl, kde chtěl a s kým chtěl. Jen málokdo se mu odvážil odporovat.

Když se mu zrovna nechtělo nechat se nosit na nosítkách po jarmarku, posílal místo sebe náhradu. Většinou nějakého člena ze svého dvora nebo výše postavených papalášů. Občas se na jarmarku objevil i samotný princ Kardes. Převážně, když se nudil a neměl na práci znemožnit nějakého místního nebožáka, nebo zesměšnit a šikanovat nějakou dívku z Nižších, jak nás jeho královská výsost rozdělila.

Nižší jsme byli my všichni nemajetní, bez významného postavení a Vyšší byla všechna šlechta, každý papaláš a kdokoli, kdo měl u dvora nějaké místo.

Princ si liboval v téměř stejných nekalostech a podlostech jako jeho otec – král Krenus.

Na Nauku o našem králi jsme chodívali časně ráno, už v šest hodin. Konala se na louce, kde rostly čtyři obrovské mohutné stromy, jako stany blízko u sebe. Poskytovaly nám dobrý stín před paprsky slunce a

částečný úkryt před deštěm. Zároveň se vmžiku změnilo na kulisy pro jeviště. Nauka o králi byla cílená propaganda, kterou jsme se měli naučit. Záměrně se jí zúčastnilo pár Vyšších a zbytek Nižších z mladších lidí od 16 do 19 let.

Má přítelkyně Kirry byla již plnoletá. Loni oslavila osmnácté narozeniny, a díky podlézavě vydobytému postavení jejího otce, měla i celkem slušnou oslavu s Vyššími. Na rozdíl ode mě. Loni jsem měsíc po ní oslavila svých sladkých sedmnáct, které byly hořké jako žádné jiné předchozí narozeniny. Hned po Nauce jsem šla domů a otec mi nechal potají udělat od tety Judel čokoládový dort – můj nejoblíbenější. Jako dárek jsem dostala vyřezávanou píšťalu, ale co bylo hlavní, otec mi nechal vyrobit i menší měděnou dýku. Byla krásná a bylo mi jasné, že není pro vychloubání, nýbrž pro mou ochranu. Nakonec se ke mně přikradla i Kirry.

Směla se se mnou přátelit, jenže když si měla někdy vybrat mezi Nižšími a Vyššími, musela dát dostatečně znát, kde je její místo.

Nevyčítala jsem jí to. Měla v našem novém království prostě více štěstí než já. Můj otec byl již starý a nemocný. Většinu času trávil doma v posteli a já se starala prakticky o celou domácnost i o naši nuznou obživu. O mámě jsme moc nemluvili, zemřela teprve před dvěma lety. V té době jsem si ještě myslela, že lidské nemoci jsou nejhorším zlem.

Zpočátku jsme si téměř každý večer vyprávěli o době minulé, jak se naše minulost nazývala mezi prostým lidem, avšak časem se začal otec přiklánět k mému rádoby studiu. Kladl mi na srdce, ať jsem pokorná a dávám dobrý pozor při nauce o králi. Připomínal mi mou krásu a křehkost a chvílemi se mi zdálo, že se mě snaží pošťouchnout někam dál.

Nesnášela jsem každou Nauku. Byl to čas, kdy nám vtloukali do hlavy, jak úžasný je náš král. Jeho celou historii – od toho, jak se narodil, po jeho nynější vládu a nezapomněli zmínit ani jeho dědice, proradně svůdného Kardese.

Samozřejmě, že náš učitel vynechal, jak všechny státy přinutil podepsat smlouvy a dohody o zvolení sebe samého krutým králem. Vynechal všechno, co dělalo naši společnost naší dobou, takže jsem si občas připadala, jako by to snad nebyla ani pravda.

Další důvod, proč jsem bytostně nenáviděla nauku o králi, byl Kardes. Samozřejmě, že nemohl chybět na tak důležitých hodinách – přesněji řečeno, jednalo se o tři hodiny, od šesti do devíti, každický den od pondělí až do pátku.

A on, jakožto Králův nástupce, jeho syn a pravá zlověstná špehující ruka, donášel na různé mladé lidi, jak se jen dalo. Bohužel, hodiny strávené učením se o tyranovi nazývajícím se král, byly povinné.

Kardes byl přesně ten typ prince, který vám vyrazil hned při prvním pohledu dech. Jeho tmavě hnědé jemně

zvlněné vlasy, vrhaly černé odlesky a měl je povětšinou nedbale rozcuchané, což působilo ještě více sexy. Tvrdší obličej zjemněný krásnými rysy usmrcoval svou krutostí. Uhrančivé, tmavě hnědé oči, byly občas úplně černé, když se mu v nich zračil hněv. Husté černé řasy jim propůjčovaly nadpozemský nádech.

Plnější svůdně vykrojené rty si sem tam provokativně olízl, nebo je měl pootevřené, jako by k něčemu vybízely.

Středně velký nos směřoval nepatrně vzhůru, a i to stačilo k tomu, aby člověk poznal, že je pyšný a nevypočitatelný, jako jeho královský otec.

Krásné, rovné, bílé zuby a štíhlá, zato vypracovaná postava byla lákadlem pro většinu dívek. Široká ramena a jemné náznaky kostiček na bříše, podtrhly celou jeho zrůdnost i krásu zároveň.

Odfrkla jsem si. „Nevadilo by mi, kdybych nešla.“

„Někoho by pro tebe poslali, Mes,“ připomněla mi poučně Kirry.

Měla pravdu. Profesor Grield měl perfektní přehled o svých žácích.

Povzdechla jsem si a přehrnula své rozcuchané vlasy z jedné strany na druhou. Než jsme došly na místo ke stromům a kmenům rozmístěným v kruhu přesně podle počtu žáků, stačily jsme si několikrát zopakovat, na co se bude učitel ptát. Zadával vždy naprosto jasné úkoly a snažil se tím zaručit, že se je naučíme, a zároveň potěšit prince, přičemž doufal, že ten ho pak vychválí u krále.

Naposledy jsem odříkala zadání z minulé hodiny jako básničku, a s povzdechem se vydala za Kirry, která se šla posadit na jeden z kmenů. Vyšší měli na kmenech kožešinové podsedačky. My jsme seděli na holých tvrdých kmenech, a vzhledem k tomu, že jsme jako dívky musely nosit ty nepraktické šaty, které byly šity z jemné skoro až průhledné látky, cítila jsem každou půlhodinu, kterou jsem si odseděla. Nikdo z Nižších se neodvážil stěžovat si na nepohodlí. Jednou si to troufl jeden kluk. Bylo mu šestnáct a zadek ho ze sezení bolel tak, že si každých pár minut poposedl. Kardes ho chvíli pozoroval. Poté vypěnil a vystartoval po něm se slovy, že se půjdou projít. Zatáhl ho do nedalekého lesa a už se nevrátili. Později jsme se dozvěděli, že hoch na Nauku o králi chodit dále nebude. Nikdo nám nic nevysvětlil a nikdo se na nic ani neptal. Bralo se to, že to tak prostě je.

Šušovalo se, že měl být více uctíván na tak veledůležitých hodinách. Bylo smutné, jak se všichni během jediného roku přizpůsobili pravidlům, požadavkům, ba i těm nejmenším rozmarům, jenž král měl.

Seděly jsme s Kirry na jednom menším kmeni stromu vedle sebe. Poslouchaly jsme profesorovo tlachání o králi, a vedly si důkladné poznámky.

První hodina byla pro mě pokaždé nejtěžší. Odjakživa jsem se nedokázala dost dobře soustředit, ovšem to mi ještě nešlo o krk, pokud bych se zahleděla někam

stranou, nebo nedávala dostatečný pozor, abych odpověděla na případné otázky.

Profesor právě poodešel stranou ke svému mobilnímu kufru, v němž měl uložené učební pomůcky, když se jedna šestnáctiletá studentka z Nižších zadívala Kardesovým směrem, a popudila tím jeho náladu. Podrážděn a zjevně i znechucen dívčinou pozorností, pokynul dvěma prsty svým společníkům, a ti se vrhli k dívce jako hladové hyeny. Hlídali, zda je nevidí profesor jen po očku, protože věděli, že ve skutečnosti to bylo jedno. Nezáleželo na tom, kolikrát se zachovají naprosto proti pravidlům. Kolikrát někoho znemožní, nebo odvedou do lesa. Mohli se tak chovat, protože byli Vyšší.

Čmárala jsem si do poznámkového bloku a s pootevřenými ústy sledovala Kardesovu bandu, jak krouží kolem dívky a šikanují ji. Rozkopali jí batůžek, šťouchali do ní a hlasitě se tomu směli.

Pokaždé, co si na někom takhle krátili čas a náramně se tím bavili, jsem si dávala pozor, abych něčím neupoutala jejich pozornost.

Dříve jsem nebyla žádná puťka a párkrát jsem se odvážila v určitých situacích ozvat, bohužel se to odrazilo na lidech, které jsem milovala.

Přesněji řečeno na tom jediném člověku, který mi zbýval – mém starém otci. Kvůli mně pak nedostal prášky ani za peníze navíc, které jsem doktorovi nabízela. Díky Kirry jsem měla mezi Nižšími určitou výhodu, která měla však své vytyčené meze. Nebýt

zbytečně odvážná a nezastávat se jiných Nižších, bylo první pravidlo. Kirry mi ho často opakovala. Také mi připomínala, abych byla ráda za shovívavost krále, díky níž jsme se mohly i nadále přátelit. *Vyšší se nikdy nepřátelili s Nižšími. Nikdy!*

U nás byla udělena výjimka, kterou si vyprosil Kirryn otec. S mým otcem se znali celá léta a kdysi bývali dobří přátelé, jenže vláda krále všechno změnila, a tak se Kirryn otec postaral alespoň o zachování našeho přátelství s Kirry, a nepodstatně lepšího zacházení s mou maličkostí.

Tentokrát jsem se, bohužel, zapomněla. Neuhnula jsem včas hlavou, takže jsem se střetla s Kardesovým pohledem. Jeho hnědo černé oči se do mě zabodly, jako by si mě poprvé všiml. Byly ostré, hluboké a kruté, ale také v sobě měly jistý náznak zájmu.

Uhnula jsem pohledem k zemi, přičemž mi vítr, který se prohnal naším směrem odhalil část nohy.

Urychleně jsem si zakryla lýtko a stehno, které bylo díky rozparku nevhodně obnaženo. Podívala jsem se skrz prameny vlasů v obličeji směrem k němu.

Stále se na mě díval, ale teď na místo, které jsem nechtěně odhalila.

Kousla jsem se do rtu a pocítila horko v obličeji. Když jsem se znovu podívala jeho směrem, nevěnoval mi už pozornost. Così si šuškal s jedním starším klukem z Vyšších.

Konec trýznivých tří hodin se přiblížil. Profesor zadal úkoly na druhý den, a zanechal na kamenném stole pro každého z nás jeden list na vypracování.

Počkala jsem, až si rozeberou své listy Vyšší a pak i většina Nižších – chodila jsem si pro úkoly jako poslední. Byla to taktika, jak se vyhnout nežádoucí pozornosti. Kirry dnes spěchala za otcem, takže si vzala svůj list, zamávala mi a vyrazila k domovu. Nebydlela v hradě, jak byste mohli očekávat, nýbrž ve stejné ulici jako já, jen o tři domy dále. Mohla jezdit na koni, jako to dělala většina Vyšších, ale cesta zarostlým lesem byla kratší než ušlapaná polní cesta.

Za chvílku odešla i většina Nižších a nezdálo se, že někde číhá někdo z Vyšší smetánky, takže jsem se dokopala pro svůj pracovní list i já.

Profesor nám nechával úkoly a okamžitě mizel dělat jiné povinnosti, vůči králi, a já tam zbyla nyní sama.

Natáhla jsem se po posledním pracovním listu, jenže mi ho vytáhl kdosi zpod ruky.

Otočila jsem se a střetla se s Kardesovým ostrým pohledem.

Věnoval mi záladný poloviční úsměv.

Poodstoupila jsem instinktivně o půl kroku zpět – nato on popošel až ke mně.

Zadíval se na úkol, pak mi pohlédl přímo do očí a řekl, jako by mě káral. „Mesilie...“ Poprvé v životě vyslovil mé jméno. Tělem mi projela mrazivá i teplá vlna zároveň.

„Víš, co hrozí za neuposlechnutí krále?“ otázal se a v očích mu hrála záludnost.

Zaskočená jeho slovy jsem otevřela ústa a přemýšlela, co jsem mohla porušit.

„Nevíš?“ zeptal se a v jeho hlase zněla dychtivost.

Kousla jsem se do rtu.

Přistoupil až ke mně. Naklonil se mi k uchu a já se chtěla odtáhnout, jenže jsem věděla, že by to bral jako neúctu a nechtěla jsem mu zavadávat žádný důvod, aby mě nechal potrestat, nebo hůř – potrestal místo mě mého otce.

Ucítila jsem jeho horký dech na mém ušním lalůčku a jeho nesnesitelně omamnou vůni. Nechápala jsem, jak může monstrum jako Kardes takhle vonět. Aroma zeleného čaje s jehličím a borovicovým lesem bylo tak pronikavé, že se mi zatočila hlava. Zelený čaj byl cítit i z jeho dechu.

„Nevíš snad, že spodní prádlo je výslovně zakázáno?“ zašeptal mi do ucha svým zkaženě svůdným hlasem.

Z jeho slov mi projelo tělem teplo a jemně mi zabrnělo v klíně.

Ano, spodní prádlo král zakázal. Byla to jen další ze zvrhlostí pro potěšení jeho smyslů.

Rád se díval na ženy a dívky oděné v lehoučkých průhledných šatech, které jasně ukazovaly, jak nahé pod nimi jsou, a odhalovaly všechny ženské křivky.

Rozklepala jsem se a cítila stále jeho dech na své kůži.

Otočila jsem se na něj a pohlédla mu zpříma do očí.
„Omlouvám se. Já -“ Kardes mě přerušil. „Ššš.“

Okamžitě jsem zmlkla, jako by na mě použil kouzlo.

Kousla jsem se rozpačitě do rtu a on mi s tvrdým výrazem v očích zajel jednou rukou kolem pasu a druhou rozparkem v šatech k mým kalhotkám.

Zalapala jsem po dechu a snažila se neprojevit se více, než by bylo vhodné.

Zajel svými prsty za okraj kalhotek a škulb s ním tak, že je roztrhl. Z hrdla se mi vydral tlumený vzdech. Nikdy jsem s žádným mužem nezažila nic intimního. Nikdy se s nikým nelíbala ani nedotýkala.

Přesunul svou ruku na druhou stranu kalhotek. Znovu škulb a roztrhl i druhý okraj. Kousla jsem se do rtu a nutila se nevzdychnout podruhé.

Vytáhl ruku zpod šatů a držel v ní mé kalhotky.

„To bylo první varování,“ podotkl s úšklebkem. Strčil si kalhotky do kapsy od kalhot, naposledy se mi zaryl do očí a odešel.

Celé tělo mi vibrovalo vztekem a něčím, co jsem neznala. Nesnášela jsem Kardese za jeho opovážlivosti. Za jeho zvrhlé chování. Za jeho odzbrojující krásný obličej a za jeho postavu, která nutila dívky chovat se hloupě a uváděla je tím do nebezpečí.

Celá potupená jsem se šourala lesem k našemu domu. Cítila jsem se zahanbeně. Byla jsem zvyklá, že se chová nevhodně a litovala všechny, kteří se stali oběťmi jeho krutých rozmarů, jenže jsem doufala, že se mi

podají díky Kirry ujít jeho pozornosti. U domu jsem se zastavila a zadívala se na slunce za mraky. Toužila jsem vrátit zpět náš známý moderní svět plný světel, hologramů, různých projekcí, telefonů v hodinkách a notebooků malých jako kalkulačka.

S povzdechem jsem zašla domů. Jen, co jsem vešla dovnitř, udeřila mě do nosu vůně právě upečené buchty. Kirry byla u nás a jako každé pondělí upekla mému tátovi čokoládovou buchtu. Pozdravila jsem ji a utahaně objala. Pak jsem se sklonila k tátovi v houpacím křesle. Seděl v něm jako malý chlapec, a pohupoval se s nohama v bačkorách. Jedl Kirrynu buchtu a zapíjel ji horkou čokoládou. Zdál se mi tak zranitelný.

Kdysi to býval vážený *dějepisář*, jenže pak přišla válka a nový král. Táta byl příliš starý na vzdor a cenil si čím dál více obyčejných jistot, které nám náš panovník nabízel.

Bylo to nic v porovnání s tím, jak si žili Vyšší, přesto to bylo víc než smrt z jejich rukou.

Kirry pohladila mého tátu po rameni a odešla se mnou do pokoje.

Jen, co se zavřely dveře, spustila. „Kdes byla? Měla jsem o tebe starost,“ řekla s vážným výrazem, a kousla si do své porce buchty.

„Ehm...“ přemýšlela jsem, jestli jí příhodu s Kardesem vůbec říkat.

Kirry si všimla mého zaváhání. „Co se stalo? No, tak to vyklop, Mes!“ dotírala a bylo znát, že se o mě doopravdy bála.

Sklouzla jsem na malý šedivý bobík a vylíčila jí celou příhodu s Kardesem.

Chvíli byla úplně zticha, potom si odkašlala a řekla polohlasem, jako by nás mohl někdo odposlouchávat.

„Byla pěkná blbost, že sis to prádlo vzala. A ještě větší, že sis ho vzala na Nauku o králi. Víš přece, že to máme zakázané, tak proč provokuješ?“ Ve tváři měla obavy.

Vykulila jsem na ni oči. „Tak pardon, že se mi nelíbí chodit bez spodního prádla jako nějaká zaostalá žena z jeskyně,“ utrhla jsem se na ni. „Nesnáším je!“ zakryla jsem si tvář. „Cítila jsem se tak zvláště... Nenávidím ho!“ Mnula jsem si obličej plný slz.

„Ani nevíš, jaký bylo stát tam a snažit se nevydat ani hlásku. Ten divný pocit, když to udělal.“

„Promiň,“ řekla přiškrceně Kirry. „Mám jenom starost, abys neudělala nějakou hloupost, ze které tě ani můj táta nevykřeše.“ Po krátké pomlce se zeptala: „Jak ses cítila?“ Chtěla mi dát pocit, že na to nejsem sama.

„Divně. Bylo mi horko a...“ nevěděla jsem, jak popsát ten zvláštní pocit přímo mezi mýma nohama, a styděla jsem se za to. *Možná bych jí o tom nemusela říct?*

Kirry zrudla, protože nejspíš vytušila, co jsem nedokázala vyslovit.

„Ty ses s ním vzrušila, Mes!“ zašeptala, jako by to bylo naše tajemství.

„Cože?“ vykoktala jsem a cítila, jak mi hoří tváře.

„Ne!“ oponovala jsem a nesouhlasila s takovou nestydatostí. Na druhou stranu byla pravda, že jsem neměla jako panna žádné zkušenosti ani příležitosti, jak zjistit, co vzrušení znamená. V té těžké době jsem neměla na místní hochy vůbec pomýšlení a ono jich ani moc takových, kteří by se nebáli pozvat dívku na rande, nebylo. Oproti tomu Kirry měla svého kluka už dva roky. Džentlmensky si na ni počkal, než mu den po svých osmnáctých narozeninách *darovala své poprvé*. Nebyla tedy bůhví jak zkušená, ovšem více znalostí, než já měla určitě.

Bylo trapné, povídat si dále o Kardesovi, takže jsme změnily téma na nadcházející ples. Měl být za *dva měsíce* a my musely probrat detaily jako obvykle. Detaily, které nás chránily před oplzlostmi zúčastněných Vyšších, kteří se na tento ples sjížděli z okolních států. Musely jsme se držet u sebe a vmísit se mezi další dívky. Nepostávat nikde o samotě a už vůbec nedovolit někomu z Vyšších, aby si jednu z nás odvedl někam stranou. Povíдалo se o tom, že při posledním plese přišlo hodně z mladých dívek nedobrovolně o své panenství.

Druhý den jsem šla na Nauku se srdcem až v krku. Očekávala jsem, že Kardes mé neuposlechnutí donesl dávno až ke králi, a ten z toho vyvodil patřičné důsledky. *Možná mě okamžitě odvedou a už mě nikdy nikdo*

nespatří? S tím jsem si sedla na náš kmen a čekala, až se Kirry posadí vedle mě. Měla v malé kapsičce u své zelené společenské vestičky, která ladila k jejím stejně barevným šatům, oříšky, a nenápadně mi jich pár podávala do dlaně.

„Táta jel s králem do severního dvora. Budou pryč několik dní, takže se zatčení asi nemusíš obávat,“ špitla mi do ucha Kirry.

Vzala jsem si oříšky. Nacpala jsem je rychle do pusy a odpověděla, zatímco jsem předstírala před profesorem svůj zájem. „Fajn. Už jsem myslela, že umřu strachy.“

Zbytek Nauky byl stejně nudný jako každý jiný den.

Kardes nikoho nezesměšnil a kupodivu mi nevěnoval žádnou pozornost.

Celý další měsíc si mě ani nevšiml. Znovu jsem pro něj byla pouhý vzduch a možná ani to ne, protože to by mě musel alespoň vnímat – *dýchat a potřebovat*.

Zbývalo přesně čtrnáct dní pro vypilování tance na *královský ples*, a především pro samotné královské oko. Dokázala jsem hrát videohry, jezdit na kole, na snowboardu, zacházet s hologramy, ale tančit společenské tance jsem nikdy neuměla – natož jejich tance. Naštěstí jsme se s Kirry minule zašily někam stranou a tanci s chlípnými Vyššími jsme tak unikly. To ovšem nešlo dělat donekonečna.

Už z dálky jsme slyšely hudbu, která k nám doléhala v pomalých svůdných tónech. Byla klidná, a přesto v sobě měla žhavé části, jako by sloužila k nějaké nekalé předešle.

Ztěžka jsem polkla a cítila, jak se mi chvěje tělo. Měla jsem neskutečnou trému. Skrýt se v davu, bylo s narůstajícím věkem čím dále těžší a trénink jejich tance více stresující. Učitel hudby pan *Genes*, který vedl mladíky s turantou, na níž hráli, je při každém špatném tónu švihl malou tenkou hůlkou přes ruce. *Turanta* byl speciálně vyřezávaný trubkovitý nástroj, do kterého se foukalo. Vyluzovala nereálně krásné zvuky, jež zněly, jako by hrál někdo na ledové krápníky.

Olízla jsem si suché rty, vyšla za Kirry ze stínu lesa a zamířila na louku, kde jsme obvykle nacvičovali.

Tráva byla na tom místě mírně sešlapaná od bot a lépe se na ní pohybovalo. Seřadili jsme se. Ženy na pravé straně a muži na levé. Mezi Vyššími nebylo moc žen, natož dívek. S králem přicestovali do našeho města jen muži. Ženy, které patřily ke dvoru Vyšších, byly zběhlé intrikánky, jež měly co nabídnout. V Kardesově družině žádné ženy nebyly, kromě Kirry, kterou mezi sebe z nudy občas pozvali a dělali, jako by mezi ně patřila – což by v budoucnu svým způsobem měla.

Kousla jsem se do rtu, jakmile si stoupl Kardes kousek ode mne. Vyšší si volili své partnerky nebo partnery k tanci. Občas někdo z Vyšších schválně vyzval nějakého kluka. Kluk s klukem v tomhle městě nebylo nic divného.

Vyšší měli různé rozmary a bavili se všemi možnými zvrácenostmi.

K prvnímu tanci mě vyzval jeden neznámý Vyšší, který nepatřil ke Kardesově družině.

Tancoval dobře, přesto v sobě neměl takový zápal pro tanec jako Kardes. Ten vyzval k prvnímu tanci nějakou šestnáctiletou dívku a vedl ji v tanci tak jistě a profesionálně, že jsem se neubránila pohledům k jejich dvojici. Ladně si ji točil v rukou. Nadzvedával a pokládal zase na zem. Když utichla hudba, dívka nemohla z Kardese spustit oči.

Kardes procitl z tanečního opojení a dívku od sebe s opovržením odstrčil.

Samozřejmě z toho nedělal nikdo žádné drama. Dívka se šla vyplakat do kouta a všichni si stoupli znovu do dvou řad naproti sobě.

Rozhlédla jsem se a zdálo se mi, že se Kardes někam vypařil. Úlevně jsem si oddechla a očekávala, který z mládenců ke mně vykročí, vtom mě někdo chytl za ruku. Lekla jsem se a se škubnutím se chtěla vytrhnout ze sevření, ale místo toho jsem se ocitla v Kardesově náručí.

Křivě se na mě usmál a přitáhl si mě těsně k tělu.

Zalapala jsem po dechu, omámená a zároveň i vystrašená jeho blízkostí.

Zasmál se tomu. „Mesilie...“ vyslovil podruhé v životě mé jméno. Všechno se ve mně sevřelo.

„Doufám, že už se řídíš příkazy mého otce,“ pošeptal mi důvěrně do ucha.

Zkoprněla jsem a snažila se držet s ním tempo v tanci, ale jeho slova mě vyváděla z míry a nedovolila mi pořádně se soustředit. Zakopla jsem a zkazila jeden krok.

On se zamračil a přitiskl si mě ještě více k tělu, jako by mě chtěl za trest rozdrtit.

„Ano, můj princi,“ vykoktala jsem ze sebe a snažila se mu uhýbat pohledem.

„Možná bych se měl přesvědčit, jestli nelžeš?“ zašeptal v odpověď.

„Prosím, ne!“ vyhrkla jsem téměř nahlas.

Zvedl mi hlavu dvěma prsty pod bradou a zadíval se mi zle do očí.

„Omlouvám se,“ vyhrkla jsem přidušeným hlasem a na jeho rtech se objevil spokojený úsměv.

„*Omluvy a prosby patří do postele,*“ pronesl zvrhle a díval se mi významně do očí.

Celá jsem zrudla. *Musel přece tušit, že nemám žádné zkušenosti, co se dělá a nedělá v posteli?*

Hudba utichla a jeho teplota, voňavá náruč, se ode mne odtáhla.

Ten večer jsem nemohla zamhouřit oči, a když se mi to konečně podařilo, zdály se mi nesmyslné sny o našem světě, o krutém králi a jeho *svůdném* synovi Kardesovi.

